

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce: **S. O.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. srpna 2019 č. j. CPR-23360-2/ČJ-2018-930310-V238 a č. j. CPR-23360-3/ČJ-2018-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. října 2019 č. j. 32 A 60/2019 - 20

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Stěžovatel byl dne 22. května 2018 zajištěn při mimořádné pobytové kontrole v provozovně společnosti TEKOO spol. s r.o. v Uherském Brodě. Předložil platný cestovní pas Ukrajiny s polským vízem a pracovní smlouvu v polštině. Zástupce společnosti TEKOO doložil rámcovou smlouvu o dílo a podnájemní smlouvu uzavřené se společností CIRINGSA s.r.o. a docházku žalobce za měsíce duben a květen 2018. Cizinecké policii sdělil, že žalobce pracuje v TEKOO pro společnost CIRINGSA na baličce třídění ovoce a zeleniny za mzdu ve výši 4 300 zlotých, a to na základě smlouvy mezi těmito společnostmi. Práci mu přiděluje mistrová ze společnosti TEKOO. Na pracovišti za něj zodpovídá určená osoba ze společnosti CIRINGSA. Mzda je vyplácena tak, že společnost TEKOO zasílá finanční prostředky na základě žalobcem odpracovaných hodin společnosti CIRINGSA. Docházka je evidována přes čipy a kontrolována mistry společnosti TEKOO. Materiál a ochranné pomůcky žalobci poskytuje společnost TEKOO.

[2] Dne 23. května 2018 bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Při výslechu stěžovatel uvedl, že polské vízum si vyřídil za účelem zaměstnání v Polsku, kde pracoval od 17. listopadu 2017 do 15. února 2018 ve skladu oděvů firmy Denley. V té době se zdržoval výhradně na území Polska. Na Ukrajině si žalobce na internetu našel kontakt na práci v České republice. Zavolal na nalezené číslo, řekli mu, že práce je a že s platným polským vízem může v České republice pracovat. Žalobce přijel dne 22. března 2018 mikrobusem, který řídil muž jménem V., do Lipníku nad Bečvou, pak jej V. odvezl na ubytovnu do Bánova. Na té ubytovně již byli lidé z Ukrajiny, kteří pracovali pro společnost TEKOO, kteří žalobce vzali do práce. Od 24. března 2018 do 22. května 2018 žalobce pracoval pro TEKOO. V. posílal peníze jednomu Rumunovi jménem M., který bydlel se žalobcem na ubytovně a který ty peníze vyplácel ostatním. O společnosti CIRINGSA se žalobce dozvěděl až při pobytové kontrole, kdy zaslechl, že pro ni pracuje, do té doby o ní neslyšel. Za svého zaměstnavatele považoval žalobce nejprve V., potom se ale objevil M., žalobce je z toho zmatený. Když ho přivezli, V. mu řekl, že bude pracovat pro polskou firmu. Žalobce neví, pro koho pracuje. Podmínky práce domlouval s V.. Domluvili se, že bude pracovat za 85 Kč na hodinu, 12 – 14 hodin denně. Jednou týdně žalobce dostával zálohu 1 000 Kč, peníze chodily na účet M., a ten je předával žalobci. Ve společnosti TEKOO mu zadávala práci a kontrolovala jej mistrová, která byla zaměstnankyní této společnosti. Pracovní pomůcky mu rovněž přidělovala tato společnost. Žalobce se domnívá, že dokumenty, které předložil při kontrole, slouží k legalizaci práce v České republice. Jejich obsah nezná, předal mu je V. na ubytovně, řekl mu, aby je podepsal. Žalobce je podepsal tři nebo čtyři dny po příjezdu do České republiky. Ubytování si žalobce platí sám, z výplaty mu nejspíš srazí peníze za dovoz do práce a z práce, za zdravotní pojištění a za legalizaci práce. Docházku do zaměstnání si žalobce zaznamenával elektronickým čipem, psala ji i mistrová na dílně. Docházku vedla společnost TEKOO. Žalobce pracuje společně s kmenovými zaměstnanci společnosti TEKOO. Polskou společnost LUDDAY SP.ZO.O. žalobce nezná, nikdy pro ni nepracoval ani nebyl na jejím pracovišti. Podle domluvy s V. měl žalobce pracovat pro TEKOO celkem tři měsíce (do 15. června 2018). Po skončení práce se žalobce chtěl vrátit na Ukrajinu, do Polska by určitě nejel.

[3] V rámci správního řízení byly shromážděny rovněž listinné důkazy.

[4] V cestovním dokladu žalobce je vylepeno polské vízum typu D-MULT platné od 2. srpna 2017 do 29. července 2018 s délkou pobytu na 178 dní. Dále z něj vyplývá, že stěžovatel z Ukrajiny cestoval dne 17. listopadu 2017 do Polska a dne 22. března 2018 na Slovensko.

[5] Rámcovou smlouvou o dílo ze dne 1. listopadu 2017 se společnost CIRINGSA (zhotovitel) zavázala k zajištění manipulačních prací společnosti TEKOO (objednatel) spočívajících zejména v balících pracích, pikování zboží, příjmu zboží a úklidu. Uvedené společnosti spolu dne 1. listopadu 2017 uzavřely i podnájemní smlouvu, kterou se společnost TEKOO (nájemce) zavázala přenechat společnosti CIRINGSA (podnájemci) k dočasnému užívání za úplaty prostory o výměře 300 m².

[6] Žalobce dále předložil pracovní smlouvu (*umowa o pracę*) a dodatek k ní (*aneks umowy o pracę*). Pracovní smlouvu datovanou ke dni 28. března 2018 uzavřel žalobce se společností LUDDAY na dobu neurčitou, jako místo výkonu práce byla sjednána ulice Lubelska, Lubartów, odměna byla dohodnuta ve výši 2 100 zlotých. Podle dodatku k pracovní smlouvě ze dne 29. března 2018 se pracovní odměna žalobce navýšila na 4 300 zlotých a místo výkonu práce se přesunulo do Uherského Brodu. Další dokumenty v polštině se týkají přihlášení do polského systému sociálního zabezpečení.

[7] Podle sdělení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně je žalobce „blášený na Informační kartu – vyslání k výkonu práce [...] dle § 98 písm. k) – cizinec, který byl vyslán na území ČR

pokračování

v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU, CIRINGSA, [...], doba vyslání od 29. 3. 2018 do 29. 6. 2018“.

[8] Žalobce dále ve správním řízení předložil informaci o nástupu cizince, který nepotřebuje pracovní oprávnění, v němž je jako jeho zaměstnavatel uvedena společnost LUDDAY a jako osoba, u níž je vykonávána práce na území České republiky, společnost CIRINGSA. Rovněž doložil záznam v polštině o bezpečnostním školení ve dnech 29. – 30. března 2018 vyhotovený společností LUDDAY a smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. října 2017, kterou se společnost LUDDAY zavázala provádět pro společnost CIRINGSA dokončovací stavební práce, balící a úklidové práce, a to prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[9] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. června 2018 č. j. KRPZ-59158-36/ČJ-2018-150026-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. července 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu šesti měsíců. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že polské pracovní vízum žalobce neopravňuje k výkonu zaměstnání v České republice. Žalobce nebyl držitelem povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Správní orgán prvního stupně dále považoval za nepochybné, že žalobce pracoval pro společnost TEKOO a zaměstnancem polské společnosti LUDDAY se formálně stal až později. Pracovní poměr s polskou společností tedy vznikl účelově, mezi ní a společností TEKOO nebyl žádný vztah. Práci pro společnost TEKOO si zajistil sám žalobce. Správní orgán prvního stupně proto uzavřel, že žalobce nebyl vyslán zaměstnavatelem z jiného členského státu v rámci poskytování služeb, a tudíž nemohl v České republice pracovat bez povolení k zaměstnání.

[10] Rozhodnutím ze dne 28. června 2018 č. j. KRPZ-59158-37/ČJ-2018-150026-SV správní orgán prvního stupně uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení.

[11] Žalobce podal proti oběma rozhodnutím správního orgánu prvního stupně odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutími označenými v návěti. Stejně jako správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení zaměstnání, přestože byl výkon jeho zaměstnání na povolení vázán, a naopak nepřisvědčil žalobci, že byl svým polským zaměstnancem vyslán k výkonu práce ke společnosti CIRINGSA.

[12] Žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalobce byl sice z formálního hlediska v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli, ale ve skutečnosti bylo podstatou jeho vyslání zprostředkování zaměstnání, a to nikoli za účelem krátkodobého poskytnutí služby, nýbrž z důvodu integrace na trhu práce bez zákonem stanoveného povolení. Žalobce proto nebyl vyňat z povinnosti mít povolení k zaměstnání na území České republiky.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[13] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že je zaměstnancem polské společnosti LUDDAY, která jej do České republiky vyslala v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb v rámci

plnění zakázky pro společnost CIRINGSA. Žalovaný neakceptoval důkazy, které stěžovatel předkládal. Krajský soud, stejně jako žalovaný, postavil své závěry výlučně na základě výpovědi stěžovatele, který nezná smluvní a obchodní vztahy zúčastněných společností, a proto nebyl schopen stěžejní otázky relevantně posoudit.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech a odkázal na vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [České republiky] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území [České republiky] zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.*

[17] Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván v České republice, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty (§ 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky (tamtéž, odst. 2). Uvedená povolení se nevyžadují k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie [§ 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti].

[18] Tuto výjimku však *„nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vyslání pracovníků za účelem poskytování služeb. [...] členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. ledna 2018 č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS).

[19] Žádná z okolností stěžovatelova případu však nenasvědčuje tomu, že by svou hlavní činnost vykonával pro polskou společnost LUDDAY a že by se po skončení „vyslání“ navrátil do Polska – naopak, stěžovatel při výslechu uvedl, že do Polska jet neplánoval, chtěl se vrátit na Ukrajinu. Stěžovatel sice na přelomu let 2017 a 2018 po určitou dobu pracoval v Polsku, avšak pro jinou společnost (Denley). Po skončení práce pro tuto společnost se podle všeho vrátil na Ukrajinu, kde si domluvil práci v České republice (jak sám uvedl, kontakt si našel na internetu). Poté jej zprostředkovatel přivezl přímo do České republiky (přes Slovensko). Dne 24. března 2018 začal stěžovatel pracovat v provozovně společnosti TEKOO, a to pod přímým vedením zaměstnanců této společnosti, kteří mu též kontrolovali docházku. Jak správně zdůraznil žalovaný, pracovní smlouvu se společností LUDDAY stěžovatel podepsal až dne

pokračování

28. března 2018, byl tedy přijat do zaměstnání polským zaměstnavatelem v době, kdy již několik dní pobýval a pracoval v České republice (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2019 č. j. 6 Azs 42/2019 - 19). Stěžovatel nepovažoval společnost LUDDAY za svého zaměstnavatele. Lze též poukázat na to, že smlouvy, které spolu uzavřely společnosti LUDDAY, CIRINGSA a TEKOO, neobsahovaly žádný konkrétní předmět plnění (vymezení poskytované služby). Na základě těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že vyslání stěžovatele do České republiky představovalo samostatný předmět poskytované služby, stěžovatel plnil své úkoly pod dohledem a vedením pracovníků společnosti TEKOO, tedy podniku, který jeho práci přímo využíval. Jednalo se tudíž o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly, které bylo fakticky agenturním zprostředkováním zaměstnání, na něž se § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017 - 31 či rozsudek ze dne 7. února 2018 č. j. 6 Azs 306/2017 - 28; srov. též řadu rozhodnutí týkající se zprostředkování zaměstnávání cizinců s polskými pracovními vízy ze strany společností CIRINGSA a TEKOO, například rozsudky ze dne 13. prosince 2018 č. j. 2 Azs 243/2018 - 17, 10. ledna 2019 č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, ze dne 6. března 2019 č. j. 7 Azs 37/2019 - 15, ze dne 6. června 2019 č. j. 7 Azs 155/2019 - 14, ze dne 13. června 2019 č. j. 7 Azs 156/2019 - 15 či ze dne 19. září 2019 č. j. 6 Azs 83/2019 - 13).

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že uvedený závěr by nemohly zvrátit ani svědecké výpovědi statutárních orgánů společností CIRINGSA a LUDDAY, které stěžovatel v rámci správního řízení navrhoval. Žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, jádro sporu mezi ním a stěžovatelem leželo v právní rovině. Svědectví zástupců uvedených společností by mohla pouze potvrdit právní vztahy mezi nimi, které jsou zřejmé již z listinných důkazů (viz výše), avšak nemohla by ovlivnit, pod jakou právní normu orgány rozhodující v této věci zjištěný skutkový stav podřadí (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 42/2019 - 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Stěžovatel tedy byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což je důvodem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu